

عنوان مقاله:

نقش معلم در گذر از آموزش دینی به تربیت دینی در مدارس

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم تربیتی و روانشناسی، مطالعات اجتماعی و فرهنگی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 4

نویسندگان:

آمنه علیزاده جور کویه - دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی

ماریا فیروزشاد - دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی، کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی

خلاصه مقاله:

مقوله تربیت از ابتدایی ترین و اساسی ترین نیازهای زندگی بشری است و نه تنها تربیت لازمه جدایی ناپذیر زندگی که متن آن بوده و بلکه زندگی از گهواره تا گورش جلوه ای از آن است. انسان تنها در پرتو تربیت صحیح است که به عنوان موجودی هدفمند و اندیشه ورز به اهداف و آرمان های خود دست یازیده و قله رفیع سعادت مطلوب خویش را فتح می نماید. از این رهگذر برای انسان مسلمان تربیت اسلامی ضرورتی مضاعف دارد زیرا انسانی که گردنبد مروارید دانه دین و بندگی خالق متعال را بر گردن آویخته جز در پرتو تربیت صحیح اسلامی به مدال افتخار عبودیت و تسلیم نائل نمی آید. از سویی دیگر چنین انسان مسلمانی برای پیمودن راه سعادت و بندگی احتیاج به الگوهای مطمئن عملی دارد تا با نصب العین قراردادن دیدگاه ها و سیره عملی آنان هم راه صحیح بندگی و سعادت را ببیماید و هم در این وادی سریع تر گام نهد و سریعتر به مقصد نایل آید از این رو معصومین علیهم السلام که از گوهر عصمت و مصونیت از خطا و اشتباه برخوردارند بهترین و مطمئن ترین الگوهای تربیتی بوده و ارائه دیدگاه ها و کشف و عرضه سیره تربیتی آنان یک ضرورت انکارناپذیر برای پویندگان عرصه تعلیم و تربیت اسلامی است و بر مدیران ما فرض است که در این راه یار و یاور متعلمان خود باشند. و همچنین لازم است توجه شود آنچه که با توجه به مقتضیات زمان در تربیت دینی باید مطمح نظر قرار گیرد اصلاحات در روش های تربیت دینی است. معلمان و مربیان ما با توجه به تفاوت های فردی در دانش آموزان باید اصل زیبایی شناسی و ابزار هنر را خصوصا در غنی سازی اوقات فراغت و فوق برنامه لحاظ و در این مسیر عمدتا مراحل رشد کودکان و نوجوانان در گروه های سنی پیش از دبستان، دوره دبستان و دوره راهنمایی و دبیرستان توجه کنند. آنها باید به این نکته توجه کافی دارند که در گذر از آموزش دینی به بحث تربیت دینی لازم است از انواع روش های غیر مستقیم و روش های فعال و تلقینی و ترکیبی به ضرورت بهره گرفت. زیرا تربیت دینی اگر مبتنی بر آموزش رسمی باشد و صرفا بر ظواهر و اداب و رسوم دینی منحصر شود و با اشتیاق درونی همراه نباشد نمی تواند سبب تقویت گرایش های دنی فرد شود و محقق نخواهد شد. بنابراین معلمان ما بایستی با نگاهی نو و بدیع آموزه های دینی را در دانش آموزان به سیره تربیتی تبدیل نموده تا بتوانند انسان های آگاه و متخلق به تربیت دینی پرورش دهند.

کلمات کلیدی:

آموزش دینی، تربیت، تربیت دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/320690>

